

Quatre poemes

per Rafel Serra

MANUAL DE LA COMPASSIÓ

Colp de cap, colp de peu,
colp de puny.

Colp al front, colp al pit,
colp al cor.

Colp gran o minúscul.

Colpel·lo.

Colp bàsic, colp íntim,
colp intens.

Colp nuat, lligat o lliure.

Colp de sort i sort a colps.

Colp de geni, colp d'èxit.

Colp de mar, colp de vent,
cap al sud de colp.

Mig colp o colp sencer.
Repic de colps.

Conduir els colps, canalitzar-los,
dirigir-los, distribuir-los.

Colpejar amb paraules,
amb adverbis i conjugacions.

Colpejar parets i portes.
Colpejar a casa i a cas vesí.

Colpejar convents,
colpejar campanes,
colpejar la culpa.

Colpejar còdols,
colpejar canyes,
colpejar cucs.

Néixer i créixer a colps,
congregar-se a colps.

Ser un colp,
o dos,
o més.

SES ROQUES ALTES

Em parles d'esquitxos de foc.
De tots ells en coneixes el nom,
l'esquelet,
la figura,
l'ànima...

Saps quin cau,
saps quin ha de caure...

Em mostres esberles de llum.
Les reculls al teu senalló,
i aquest mur
sembla ser el torrent
pel qual s'escola
l'eternitat.

Avui,
hem pujat fins aquí,
a la cúspide del dia,
resseguint l'incendi.
Solc de petjades invisibles
d'un univers menut
al qui hem vist,
insistent,
ensenyar-nos el seu dol.

Som aquí,
en aquest indret líquid,
i aquest instant conté tots els instants.

Mut testimoni mineral,
tocam la pedra amb les mans,
—té nom, també?—

i fonyam,
un cop més,
aquesta terra nostra castigada.

Elevada fora del temps,
ens besa una savina centenària,
ofrena de la teva persistència:

«Es major, sa mula,
també hi pujaven per aquí.
Eren temps de fam...»

Roca o rosa,
clam arran de silenci,
immens amor que, tanmateix, es mou.

En tornar,
la nit ens empara pels seus camins.
No et parlaré més d'altres oceans.
Restaré aquí per a veure't créixer,
reclòs a casa,
rebosant.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Alphabets

Hi plou sempre, allí.

9 / febrer/ 2002

18 (602)